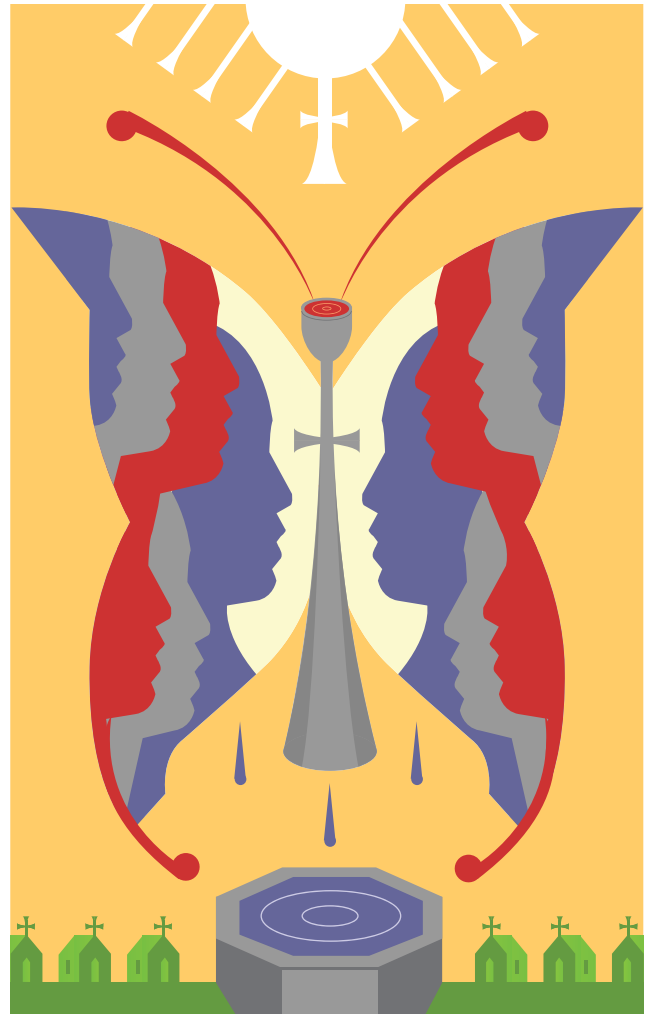

Uskossa kasvaminen

Kun me kaikki sitten pääsemme yhteen ja samaan uskoon ja Jumalan Pojan tuntemiseen ja niin saavutamme aikuisuuden, Kristuksen täyteyttä vastaavan kypsyyden, silloin emme enää ole alaikäisiä, jotka ajelehtivat kaikenlaisten opin tuulten heiteltävinä ja ovat kavalien ja petollisten ihmisten pelinappuloita. Silloin me noudatamme totuutta ja rakkautta ja kasvamme kaikin tavoin kiinni Kristukseen, häneen, joka on pää. Hän liittää yhteen koko ruumiin ja pitää sitä koossa kaikkien jänteiden avulla, kunkin jäsenen toimiessa oman tehtävänsä mukaan, ja näin ruumis kasvaa ja rakentuu rakkaudessa. (Ef. 4:13-16).

Kerrotaan tarinaa miehestä, joka haki paikallislehden urheilutoimittajan pestiä. Miekkonen pääsi haastatteluvaiheeseen asti, ja häneltä kysyttiin kokemusta urheilun saralta. Hakija vastasi: ”En minä oikein ole urheilua seurannut, mutta kun olen lue-
nut lehtenne kristillisiä asioita käsitteleviä juttuja, olen ymmärtänyt, ettette vaadi aiempaa kokemusta toimittajiltanne.”

Ajassamme asiantuntijuus on nostettu suureen arvoon. Tiedemiesten sanoihin luotetaan. Poikkeuksen tekee kuitenkin kristinusko. Jokainen ajattelee olevansa uskon asiantuntija. Se, mikä matematiikan opiskelun kohdalla näyttää normaalilta – ettei kaikkia laskuopin saloja tunneta edes peruskoulun perusteella – on uskon kohdalla täysin vieras ajatus. Kaikista on tullut uskon asiantuntijoita juuri silloin, kun tietämys Raamatusta ja kristillisen uskon sisällöstä on käynyt yhä hatarammaksi. Keskiajalla vain papistoa pidettiin uskon asiantuntijoina. Uskonpuhdistus toi kristillisen uskon sisällön jokaisen seurakuntalaisen kuultavaksi, luettavaksi ja opiskeltavaksi. Pietismi korosti entisestään henkilökohtaista raamatunlukua, niin että asiat opitaan suoraan alkulähteestä. Moderni aika kuitenkin päätti, ettei uskoa opita kirjoista, vaan kokemuksen lähteestä. Niinpä jokaisesta yksilöstä on tullut uskon asiantuntija; hehän ammentavat aidoista uskonnollisen kokemuksen lähteistä.

Edellä siteeratussa Efesolaiskirjeen katkelmassa Paavali huolehtii seurakunnan oikeasta kasvusta. Hän ei ohjaa kutakin kristittyä omien uskonnollisten kokemusten lähteille. Hän tahtoo kunkin kasvavan yhteen ja samaan uskoon ja Jumalan Pojan tuntemiseen. Paavali opettaa uskoa, jolla on sisältö, ja tuo sisältö voidaan pukea sanoiksi. Sitä uskoa hän oli Efesoksessa opettanut kahden vuoden ja kolmen kuukauden ajan (Ap. t. 19:8–10). Eikä Paavali suinkaan ajatellut, että työ oli saatettu päätökseen.

Jo varsin pienestä pitäen osaamme elämän perustaidot. Ei matematiikan alkeidenkaan oppimiseen mene kauaa. Mutta siitä kaikki vasta alkaa. Silloin on vasta avattu ovi uuteen maailmaan. On tutkimusretkelle lähtemisen aika.

Efesolaiskirje (kuten muutkin kirjeet) on kirjoitettu seurakunnalla, joka kokoontui säännöllisesti yhteen oppiakseen kristillistä uskoa ja elämää. Kaivauduttiin yhä syvemmälle Jumalan viisauteen, opittiin elämään yhdessä ja kiinnityttiin yhä lujemmin Jeesukseen, joka itse oli ja on seurakuntansa keskellä. Kun luemme Paavalin kehoituksia kasvuun, huomaammeko, että hän tuo esiin seurakunnan yhteistä kasvua? Seurakunta yhdessä kasvaa aikuisuuteen. Seurakunta yhdessä ei enää ole opintuulten heiteltävänä. Seurakunta yhdessä kasvaa kiinni Kristukseen. Tämä on myös luterilaisen uskonpuhdistuksen näkemys, kun Melanchthon Augsburgin tunnustuksen opinkohtien alussa ei sano, että jotkut teologit opettavat näin ja näin, vaan: *Meidän seurakuntamme opettavat suuren yksimielisyyden vallitessa* (CA I).

Seurakunnan on siis tarkoitus tukea toinen toisiaan tässä kristillisen kasvun prosessissa. Kukaan ei ole heti valmis. Eikä kukaan pysty kasvamaan yksin. Tarvitaan yhteisö, jonka osana ihminen saa löytää paikkansa. Jos me kristityt emme ymmärrä ja osaa arvostaa Raamatun, kristillisen uskon ja kristillisen elämän opettelua ja harjoittelua, niin miten kukaan uskosta osaton osaisi sitä arvostaa? Kasvakaamme siis *kaikin tavoin kiinni Kristukseen*. Kyse on Jumalan armon syvistä lähteistä ammentamisesta. Kyse on Jeesuksen lahjojen yhä suuremmasta nauttimisesta. Kyse on sukeltamisesta siihen elämään, joka virtaa meille Jeesuksen ristiltä ja ylösnousemukselta. Tämä on suunnaton mahdollisuus.

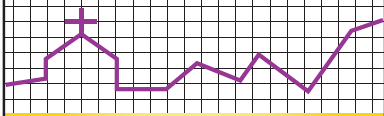
Antti Leinonen
Vastuupastori,
Stefanoksen lut. srk

+ + + + + + **Esirukouspyynnöt:** + + + + + +

- + Srk:n hengellinen ja taloudellinen rakentuminen Rovaniemellä, Sodankylässä, Merilapissa, Utsjoella sekä koko Lähetyshiippakunnassa.
- + Ukrainan sodan ja hädän päättymisen sekä rauha Israelin ja sen naapurikansojen välille.
- + Turvapaikanhakijoiden auttaminen ja kristillinen opetus.
- + Johdatusta Jumalan sanan mukaisesti ratkaisuihin lainsäädännössä ja tuomioistuimissa.
- + Suomen hallitus ja eduskunta sekä talouspoliittiset haasteet.
- + Turvallisuus-, talous- ja työllisyystilanteen vakaus Suomessa ja maailmalla.

Stefanoksen

talouskulma

Talouden näkökulmasta kuluva vuosi on ollut erinomainen. Viime vuoden vastaavasta ajankohdasta (tammi-toukokuu) tapahtumiemme määrä on kasvanut 24 % ja näissä tapahtumissa, kuten messu, opetukset, kokkausilta ym, on käynyt 29 % viime vuotta enemmän ihmisiä. Kasvu on ollut merkittävää, mistä tietenkin olemme iloisia. Viisi ensimmäistä kuukautta on tulos ollut plussalla, toisin kuin viime vuonna samaan aikaan. Viime vuonna olimme tammi-toukokuussa miinuksella keskimäärin 377 €/kk, mutta tänä vuonna 727 €/kk plussalla. Menot eivät ole pienentyneet, vaan tulot ovat suurentuneet. Kiitos tästä kuuluu seurakuntalaisille.

Kesäkuun kaikki luvut eivät ole vielä kokonaisuudessaan nähtävillä taloudenpidon järjestelmässä, mutta alustavasti tulos vaikuttaa todella hyvältä. Elokuun alussa on luvassa talouskatsaus kahdesta ensimmäisestä neljänneksestä, jolloin käydään läpi myös kävijämäärien kehitystä. Nyt kirjeen julkaisun aikaan toivotan kaikille siunatut kesäterveiset Kotkasta!

Eija Rikka

srk:n talousvastaava

KESÄLAHJA SEURAKUNNALLESI

Kesällä juhannuksen jälkeen Lähetyshiippakunnan seurakunnissa toiminta hiipuu monin tavoin. Monissa seurakunnissa pidetään vähemmän jumalanpalveluksia ja suurimmassa osassa seurakuntia messuvieraiden lukumäärä pienenee kesän aikana. Seurakuntalaiset lomailevat ja mökkeilevät ja samoin tekevät myös pastorimme, hyvä niin.

Toiminnan supistuminen johtaa luontaisesti myös kolehtitulojen pienenemiseen kesäkuukausien aikana. Tämä on odotettavaa, koska jumalanpalveluksia on vähemmän ja niissä käy pienempi määrä ihmisiä. Tämä ilmiö on ollut nähtävissä vuosittain. Seurakuntasi tulot siis supistuvat kesällä, mutta kulut eivät juurikaan pienene, itseasiassa ne jopa kasvavat. Pastorin lomaillessa monin paikoin hänen sijaisenaan toimii toinen pastori ja tästä voi aiheutua lisäkuluja. Lisäksi työntekijöille maksetaan lomarahat kesällä. Kesällä muut kulut supistuvat kuitenkin sen verran, ettei aivan puhuta yhden ylimääräisen kuukauden menoja vastaavasta noususta.

Seurakuntien tulot ovat viime vuosina kasvaneet tasaisesti, mutta menot ovat kasvaneet samassa suhteessa. Menot ovat pysyneet tuloja suurempina ja perinteisesti suurin ero muodostuu juuri kesällä. Tätä eroa voisimme yhdessä pyrkiä kaventamaan. Toivommekin, että pohtisit mahdollisuutta osallistua ylimääräisellä lahjalla seurakuntasi kulujen kattamiseen myös kesäkuukausien osalta.

Taloudellisen kannatuksen kohdalla on kuitenkin hyvä muistaa, että seurakuntalaisten mahdollisuus antaa on aina kovin yksilöllinen. Tärkeintä on, että osallistumme jokainen kestäväällä ja itsellemme mahdollisella tavalla oman seurakuntamme rakentamiseen myös taloudellisesti.

Stefanoksen lut. srk:n tilikannatus:

Saaja: Suomen Luther-säätiö Tili: FI59 1023 3000 2354 52 Viite: 8688

MobilePay-kannatus: 51770

Lhpk:n seurakuntien kannatustiedot tilisiirtoineen löytyvät osoitteesta www.lhpk.fi/kannatus

Olen aina uskonut Jumalaan, mutta kirkossa en osannut käydä. Kun asuin Pellossa ja odotin tyttärentäni Mineaa syksyllä 2004, ajoin työmatkallani kolarin. Juuri ennen onnettomuutta radiosta kuului Kim Heroldin laulu, jossa muistaakseni laulettiin ”God is all what matters”, vain Jumalalla on merkitystä. Tuona hetkenä tunsin Jumalan läsnäolon todella vahvasti ja samantien auto meni kaksi kertaa katon kautta ympäri päätyen

ojaan. Auto oli siinä kunnossa, että meille olisi pitänyt tapahtua jotain, mutta Minea pysyi turvassa ja sain itse vain lievän aivotärähdyksen. Tapahtuneen jälkeen mietin, että tämä lapsi pitää viedä kirkkoon. Aloin lukea Raamattua ja käsitin, että isäni Jyrki, joka sittemmin on toiminut seurakuntamme toisena pastorina, oli saanut ymmärtää oikein Raamatusta esimerkiksi papin viran rajautumisen miessukupuoleen. Kävin kerran Pellon ev.lut. srk:n jumalanpalveluksessa, mutta siellä messua oli toimittamassa naispappi. En mennyt paikalliseen messuun enää toista kertaa, koska halusin tuoda Minean Raamatussa kuvattuun jumalanpalvelukseen.

Pääsin Lapin yliopiston oikeustieteelliseen tiedekuntaan vuonna 2006, jolloin muutimme Minean kanssa Rovaniemelle Korkalovaaran kappelin viereen. Vein Minean pian kirkkoon ja olin todella kiitollinen Jumalalle, koska kappelissa oli vielä tunnustuksellinen jumalanpalvelus. Jatkossa jouduimme muuttamaan vielä hetkeksi Pelloon Minean sairastelun vuoksi, kunnes lopulta pääsimme takaisin Rovaniemelle. Eräs sunnuntai lähdimme pääkirkolle, jossa toimitusvuorossa piti olla miespappeja, mutta paikan päällä tilanne osoittautui toiseksi. Ehtoollisella lähdin itkien kirkosta. Matkalla kotiin juttelin rukouksessa Jeesuksen kanssa, jolloin koin saavani Häneltä sanoman, että Rovaniemelle pitää perustaa Luther-säätiön seurakunta. Tunsin kuitenkin hankalaksi kutsua omaa isääni perustamaan seurakuntaa, joten pyysin Lapin yliopiston opiskelijaa Sampo Vartiaista kutsujan tehtävään. Sampo oli heti mukana ja melko pian tästä Rovaniemellä alkoivat opetukset kirkon tunnusmerkeistä ja tunnustelut messuyhteisön löytymiseksi. Ensimmäisenä kutsumukseni oli halu alkaa leipomaan tilaisuuksiin, vaikken ollut silloinkaan mikään hyvä leipoja. Leivoin aloitustilaisuuteen makkapaloja, jotka jäivät keskeltä raa'aksi. Joku opiskelijapoika söi kuitenkin niitä tyytyväisenä. Tästä huolimatta olen myöhemminkin ollut valmistamassa kirkkokahveja, minkä lisäksi olen ajoittain osallistunut pyhäkoulun järjestämiseen.

En olisi osannut edes kuvitella alkavani kanttoriksi. Meillä ei kuitenkaan ollut kanttoreita ja olin joskus lapsena käynyt pianotunneilla. Ensimmäisen kerran kanttorina annoin ääniä yhdellä sormella. Jossain vaiheessa aloin soittamaan soinnuilla. Neurologisten haasteiden vuoksi soittamisessa on yhä monenlaisia esteitä ylitettävänä. Sitä ei tiede voi selittää, kun joudun kertaamaan jo 14:ttä vuotta yksinkertaisimpia liturgisia sävelmiä. Tiedän kuitenkin, että kun Jumala antaa tehtävän seurakuntansa palvelemiseksi, Hän antaa työlle siunauksen, jonka turvin riitämme, vaikka tuntisimme itsemme vajavaisiksi. Stefanoksen lut. srk:n ohella olen ollut toistuvasti kanttorina Hiippakunnan jumalanpalveluksissa myös Sodankylässä, Meri-Lapissa ja Utsjoella sekä kertaluonteisesti Ruotsissa Missionsprovinsenin messussa.

Vuosiin mahtuu niin paljon kaikkea, että voisin koota kirjan. Tyydyn kuitenkin tällä kertaa kirjoittamaan enää kiitokseni Jumalalle siitä, että nyt jo 19-vuotias Minea haluaa itsekkin osallistua messuun asuinpaikkakunnallaan Tampereella.

Terhi Anttinen
Seurakuntaamme
kotiutunut jäsen